

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstinget. № 82.

Fjerde Session.

58de Møde.

Lørdagen den 9. April.

(Forts.)

Indenrigsministeren: Jeg maa beklage, at der er indløbet ved Excerpteringen af de mange Bilag, der vedligge Ansøgningerne til Ministeriet, et Par Urigtigheder. Da de imidlertid ikke have haft nogen Indflydelse paa Udvalgets Indstilling, om at Loven skal udfomme, skal jeg ikke opholde mig derved.

Tang: Udvalget har fundet det rigtigt, ligesom forhen, at indstille alle disse Mænd, som her søge om Indfødsret i Danmark, under Et uden specielt at gaae i Rette med Noget af dem. Det er nu vistnok saa, at alle disse Personer fortjene at antages som Borgere i Danmark, naar de derom gjøre Besøgning; men jeg kan dog ikke lade den Bemærkning ude, at der er Enkelte af dem, som især ere at anbefale, og som, naar de forlange Indfødsret, med stor Glæde bør modtages. Her er især een saadan Mand, som har tilhørt en Rabonation, og som med megen Iver og overordentlig Kjærlighed har kastet sig paa det nordiske Sprogstudium, som har virket derfor i flere Aar og derved gjort Meget klart, og tillige gjort Danmarks Navn end mere berømt og end mere bekendt i sit Fædreland og paa andre Steder. Ogsaa er der andre Mænd, som tilhøre vort Naborige Norge, med hvilket vi jo i mange Aar have været forbundne, og som have levet her i Landet i saa lang Tid, at man næsten maa forundre sig over, at de ikke have Borgerrret, men at de nu maae ansøge derom. Der er ogsaa Mænd herimellem, som have virket ikke alene for sig selv, men ogsaa for det Almindelige i en betydelig Grad, som ved deres Exempel og

utrættelige Omsorg og Virksomhed for det Offentlige have befordret nyttige Indretninger, især i Landbruget. Det var kun dette, jeg vilde tillade mig at yttre, for at henlede Opmærksomheden paa disse Folk, der med saadanne Fortjenester komme og forlange Indfødsret i vort Fædreland.

Orsted: Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, som jeg forhen har gjort i lignende Sager, at Indfødsretten ikke saaledes, som den ærede Taler, der nys satte sig, yttrede, er en Rettighed blot for Danmark, men gjældende for det hele danske Monarchie, hvorfor det synes ikke rigtigt, at der, eensidigt herfra, gives en saadan Lov, som foreslaaet. Det er vistnok, at Kongen forhen kunde meddele Indfødsret som Monark for hele Riget, men nu behøves Rigsdagens Samtykke dertil, og jeg vilde ikke have Noget mod det Forslag, som er gjort, hvis det var overeensstemmende med den hidtil gjældende Indfødsret; men næsten ingen af de Individer, som have været bragte eller her ere bragte i Forslag, ere Saadanne, som have de Qualificationer, der ifølge Loven af 15de Januar 1776 udfordres, og heller ikke ere de i noget af de Tilfælde, som efter senere Bestemmelser give Afgang til Indfødsret. Fleerheden er Individer, som paa ingen Maade kunde have faaet Afgang til Indfødsret efter de hidtil gjældende Regler. Grunden til, at de Fleste af dem begjære Indfødsret, er vist ikke for at erholde det, der udgjør Grundbegrebet om Indfødsret efter den høitideligt udgivne Lov; men det er for at faae Afgang til de politiske Rettigheder her i Danmark i Overeensstemmelse med Grundloven. Men det er at beklage, at Grundloven ikke har gjort Forskiel paa den Indfødsret, der udfordres til at udøve Valgret og Valgbarhed, og den